

[Thisted Knudsen.]

ærede undervisningsminister, at der er forskel på børns begavelse, at nogle er bogligt begavede og har boglig lyst, og at andre er praktisk begavede og har praktisk lyst. Men det spørgsmål, som må interessere, er, hvornår den deling, som man erkender må foretages, i virkeligheden bør finde sted. Hvis man kun ville tage hensyn til de børn, der har boglig evne og lyst, ville man næppe kunne bestride, at for dem er delingen efter det 5. skoleår absolut at betragte som en fordel. Jeg tror ikke, man kan bestride dette synspunkts rigtighed, men jeg erkender, at for de andre børn, der ikke har boglig evne og lyst, er det en fordel, at delingen udskydes.

Jeg har bemærket mig de anker, der er rettet mod den nuværende skoleordning og navnlig mod mellemskolen og presset på den. Jeg kender fra det praktiske skolearbejde, hvordan eleverne forlader mellemskolen uden afsluttende eksamen, og jeg har lagt mærke til, at det anker man voldsomt over. Hvis man gjorde sig den ulejlighed at følge de elever, der forlader skolen i 2. og 3. mellemskoleklasse uden nogen afsluttende eksamen, ville man imidlertid se, at de resultatet, mange af dem opnår senere i livet, ikke er så ringe endda. Jeg kender mange af disse elever, der har forladt skolen uden eksamen, som i dag er dygtige landmænd, håndværkere, købmænd eller fagarbejdere. De har såmænd ingen skade taget af at gå ud af skolen på denne måde. Selvfølgelig, at man når for lidt i skolen, står i al almindelighed ikke i forbindelse med, hvad man kan opnå i det rent praktiske.

Så er der et andet spørgsmål, som jeg mener er centralt, nemlig om man kan skabe en landsbyskoleordning, som kan holde børnene fast så længe som overhovedet muligt. Jeg tror i og for sig, der er enighed i denne sal om, at her er noget, der må tages i betragtning, når afgørelsen til sin tid skal træffes. Vi kan alle se, at vandringer fra landsbyskolen til byskolen ikke er aftagende, men tværtimod tiltagende; det

skyldes ikke mindst den ordning, man har gennemført, at skolepengene skal følge børnene. Enhver kommunalmand ude i landkommunerne ved, hvad dette har betydet, og der er ingen grund til at bebrejde forældrene noget.

Jeg er klar over, at der også er et problem, forsåvidt angår det, man kalder den eksamensfri mellemskole. Jeg er også fuldkommen klar over, at det må være eksamensskolen, der kommer til at ofre sig; men det, jeg gerne vil understrege, er, at man ikke må udskyde den nødvendige deling af børnene så længe som overhovedet muligt. Hvis man kunne komme dertil, at alle børn gik sammen i 6 år — det er i og for sig venstres hovedtanke, en grundskole på 6 år — det vil altså sige, at de først skulle deles i 13 års alderen, tror jeg, man ville opnå meget. Man ville opnå, at en stor del af de børn, der i dag går i mellemskolen, ikke ville have nogen interesse deri ved det 13. år — måske heller ikke forældrene; man ville opnå, at man i hvert fald ude i landsbyskolen kunne holde på børnene, for også der ville interessen for mellemskolen måske aftage. Jeg synes derfor, man må lægge afgørende vægt på, at delingen ikke finder sted på et for sent tidspunkt, og at eksamensskolen kommer til at ofre sig, det vil sige, at dette 6. år i grundskolen lægges til. Dermed synes jeg der skabes en kompromisordning, også mellem mange af de tanker, som lever ude blandt forældrene.

Det forekommer mig, at det høje folketing vil gøre klogt i at behandle denne sag i samme forsigtige og mådeholdne tempo som det, man har behandlet skattereformen i. Der sker såmænd ikke spor ved, at denne skolereform ikke bliver gennemført i denne samling. Der sker såmænd heller ikke spor ved, at den kommer til at vente en samling til. Jeg tror, det ville være rigtigt, at den faktor, som hedder forældrene, i højere grad fik lov til at tale med, og her har vi alle et ansvar. Der er mange steder, hvor der burde tages et initiativ, således at man kunne få talt ud med forældrene om denne